

[Statsministeren]

som jeg skal komme nærmere ind på senere – er en udmøntning af konkrete forbedringer med hensyn til beskæftigelse og miljø og konkrete tilsagn med hensyn til udvikling af de nye demokratier i Østeuropa.

Hvidbogen og handlingsplanen afspejler jo i høj grad danske perspektiver og prioriteringer, og den er udtryk for en offensiv industripolitisk tankegang, som regeringen fuldt ud kan støtte. Det er en af de vigtigste veje til at sikre Europas konkurrencedygtighed ind i det næste århundrede. Jeg synes, ikke mindst tankerne om at forene miljø og beskæftigelse er utrolig spændende, og de er vel også inspirerede af den danske debat, den danske økonomiske politik og alle de reformer, der er sat i gang.

Men regeringen ser gerne en endnu mere ambitiøs indsats for vækst og beskæftigelse på EU-plan; vi vil gerne gå endnu hurtigere og endnu mere offensivt til værks. Vi går ind for mere omfattende fælles tiltag, som kan bidrage til at bringe arbejdsløsheden ned.

Den store, gamle svenske politiker og økonom Ernst Wickfors stillede for mange år siden det provokerende spørgsmål: »Er vi så fattige, at vi ikke har råd til at arbejde?« Det spørgsmål kunne man følge op med: Er vi så rige, at vi har råd til at afstå fra 20 millioner menneskers produktive indsats? Det er meget svært at komme uden om at svare nej til begge spørgsmål – meget svært!

Kommissionen har som sagt allerede understreget – og det er også den danske regerings holdning – at der findes en tredje vej mellem de to linjer, der har præget debatten, nemlig den linje, der fører til mindre social tryghed og lavere mindstelønsniveauer og lavere lønniveauer generelt, altså større forskelle, og dermed mere beskæftigelse, og den linje, der går ud på at fastholde samfundet, som det ser ud, og affinde sig med vedvarende stor arbejdsløshed.

Der findes en tredje vej, og det er den tredje vej, vi skal udmønte og udvikle. Som jeg ser det, er der da tre ting, som vi på et europæisk niveau især kan pege på:

For det første er der givetvis større muligheder for at føre en fælles aktiv økonomisk politik i EU baseret på bæredygtig vækst – langt større muligheder, end vi har forestillet os. Den økonomiske politik bør udformes ud fra den samlede økonomis muligheder i EU og

ikke ud fra hvert enkelt lands begrænsninger. Hvis vi holder os til det sidste, bliver det fælles minimum; hvis vi holder os til det første, bliver det fælles maksimum.

Hvad mener jeg så med det? Lad mig uddybe det med det andet punkt:

Vi må nu bort fra, at økonomisk vækst kun skabes gennem øget eksport fra EU til USA, Japan og det øvrige Asien, og over til at forstå, at EU-landenes økonomier gennem de sidste 30 år er blevet europæiseret, men ikke globaliseret. Sagt på en anden måde: Eksporten fra de store EU-lande ligger i dag på ca. 25 pct. af deres produktion, og for de mindre lande ligger eksporten på 30-50 pct. af deres produktion; men langt størsteparten af den eksport, disse lande har, går til de andre lande inden for EU-området. Eksporten ud af EU-området udgør kun ca. 7 pct. af alt det, der produceres.

Hvad betyder det så? Ja, det betyder, at vi inden for verdens største indre marked, som snart kommer til at bestå af 370 millioner indbyggere, verdens største og rigeste sammenhængende marked, i virkeligheden selv producerer 90 pct. af alt det, vi forbruger og investerer.

Hvad betyder det igen? Det betyder, at hvis vi tænker på et fælleseuropæisk indre marked ikke alene som et handelsmarked, men også som et fælles område for den økonomiske politik, har vi større frihedsgrader, end vi havde før.

Hvad mener jeg så med det? Lad mig illustrere det:

Tænk engang, hvis den økonomiske politik i USA var baseret på, at man ikke havde noget fælles økonomisk regnskab for USA, men kun havde et for Michigan, et for New York, et for Californien og et for hver af de andre stater! Ingen ville kunne forstå det.

Det, jeg gerne vil illustrere, er, at netop ved at vurdere det europæiske indre marked som et økonomisk sammenhængende område og vel at mærke sørge for i de kommende år at få etableret et sådant vurderingsgrundlag, at vi i virkeligheden vurderer det på samme måde, som vi vurderer vores eget nationalregnskab, får vi synliggjort langt større aktivitetsmuligheder, fordi vi derved frigør os fra de nationale begrænsninger, som ethvert lands finansminister, økonomiminister og parlament naturligvis må se på. Det næste spring, vi skal tage, er